

Er zijn mensen die door hun karakter, hun talenten en hun bedrijvigheid het aanschijn van een dorp diep beïnvloeden. Zo iemand was « de Meester ». En wanneer de dorpelingen onze duurzame overledene aldus betitelden, dan betekende dat woord niet enkel « de onderwijzer » maar ook « de ingoede mens die door de rijkdom van zijn persoonlijkheid bij allen een onbetwist en stil aanvaard gezag uitoefende ».

Hij was een man met helder verstand, sterke wil en diepe geloofsovertuiging. Thuis was hij de trouwe en opgeruimde echtgenoot. In de kerk was hij de eerste en de laatste om Gods lof te zingen. Op parochiaal gebied was hij een voorbeeldig medewerker van de priesters, zowel in de H. Hartbond als in de Toneelbond.

En hoeveel kinderen heeft hij niet onderwezen en opgevoed? En hoeveel mensen niet met raad en daad gesteund?

Waarlijk, het vroegtijdig afsterven van deze uitermate verdienstelijke man is een groot verlies voor ons allen.

Daar lag hij almeteens op het ziekbed, geduldig en optimist tot het einde. En rond Allerheiligen, wyl de ongenadige wind de dorre bladeren van de bomen joeg en in zijn warme huiskamer de gekerkerde vogeltjes zongen, steeg zijn gelouterde en schone ziel ten hemel.

Bemide vrouw, ween niet! Aanvaard het leven zoals het is, maar met blijde onderwerping aan Gods Wil.

Beste familie en vrienden, vaartwel!

H. Sebastiaan, patroon der parochie, bid voor ons.